

Sygn. akt. II Ka 335/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Łomży w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Skrodzki (spr)

Sędziowie SO Jolanta Małachowska

SO Janusz Tańcula

Protokolant Katarzyna Niemira

w obecności prokuratora : Marii Kudyby

po rozpoznaniu w dniu : 14 lutego 2018 r.

sprawy : P. C. (1) , W. B. , A. K. , A. J. , K. K. (1) , R. W. , R. K. , D. D. (1) , R. G.

oskarżonych z art.286§1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych : D. D. (1) , K. K. (1) , A. K. , A. J. , W. B. , P. C. (1) oraz prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie

z dnia 7 września 2017 r. sygn. akt II K 148/15.

I. zmienia zaskarżony wyrok :

a) w stosunku do oskarżonego P. C. (1) w punkcie IV (czwartym) w ten sposób, iż w miejsce art. 85 k.k. przyjmuje art. 91§2 k.k.

b) w stosunku do oskarżonego W. B. w ten sposób iż wymierzoną w stosunku do niego karę (punkt V) łagodzi do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności .

c) w stosunku do oskarżonego A. K. w punkcie VIII (ósmym) w ten sposób, iż w miejsce art. 85 k.k. przyjmuje art. 91§2 k.k.

d) w stosunku do oskarżonego R. K. w punkcie XIX (dziewiętnastym) w ten sposób, iż jako podstawę orzeczonej kary przyjmuje art. 91§2 k.k. , art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k.

e) uchyla orzeczenia z punktu XXVI – XXXIII i

- na podstawie art. 46 § 1k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), W. B. oraz A. J. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz B. K. w kwocie 31 001 zł;
- na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), W. B. oraz A. K. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz R. S. w kwocie 7050 zł;

- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1) i W. B. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 4845 zł;

- na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), W. B. oraz R. K. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz R. S. w kwocie 5360 zł;
- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), R. K., W. B. i A. K. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 8200 zł;

- na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), W. B., R. W. i A. K. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz P. Z. w kwocie 4000 zł;

- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonych P. C. (1), R. G. i K. K. (1) solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz B. K. w kwocie 16 737 zł;

- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. C. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 5915 zł;

- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego P. C. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz S. B. w kwocie 4000 zł;

- na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. G. solidarny z inną osobą współdziałająca z nim w popełnieniu przestępstwa obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 4845 złotych

II .w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: M. G., J. B. i K. R. kwoty po 420 złotych każdorazowo powiększone o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze kwotę 300 złotych , od oskarżonych A. J. , K. K. (1) , D. D. (1) tytułem opłaty kwoty po 180 złotych i obciąża ich pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w częściach nań przypadających , natomiast oskarżonych P. C. (1) , R. K., W. B., R. W. i R. G. zwalnia od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

II Ka 335/17

UZASADNIENIE

P. C. (1) został oskarżony o to ,że :

I. w dniu 25 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19 500 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) nr fabr. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

II. w dniu 29 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46 000 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) symbol (...) nr fabr. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

III. w dniu 04 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6200 zł R. S. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu poprzez wprowadzenie i w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył przyczepę samochodową o nr rej. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

IV. w dniu 09 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8000 zł Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

V. w dniu 09 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i R. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. S. prowadzącego wypożyczalnię sprzętu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5,200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

VI. w dniu 13 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., W. B. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

VII. w dniu 15 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B., R. W. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. - prowadzącego Wypożyczalnię Lawet do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności. tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

VIII. w dniu 13 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z L. G. i K. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 58 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby zagęszczarkę (...) nr fabr. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

IX. w dniu 16 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

X. w dniu 23 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. N. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, podjął działania zmierzające do wypożyczenia przyczepy samochodową o nr rej. (...) lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na dokładną weryfikację zamówienia przeprowadzoną przez pracowników tj. o czyn z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.

XI. w dniu 25 stycznia 2014 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził S. B. prowadzącego wypożyczalnię przyczep B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5 000 zł poprzez wprowadzenie w

błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres dwóch dób przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XII. dniu 09 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) udzielił pomocy L. G. w zbyciu dwóch przyczep samochodowych o nr rej. (...) o wartości 8 000 zł oraz o nr rej, (...) o wartości 8 000 zł uzyskanych za pomocą czynu zabronionego na szkodę Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) tj. o czyn z art.291§1 k.k.

W. B. został oskarżony o to ,że

XIII. w dniu 25 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19 500 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) nr fabr. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XIV. w dniu 29 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i A. J. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46 000 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) symbol (...) nr fabr. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XV. w dniu 04 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6200 zł R. S. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył przyczepę samochodową o nr rej. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, o czyn z art. 286§1 k.k.

XVI. w dniu 09 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8000 zł Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XVII. w dniu 09 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i R. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. S. prowadzącego wypożyczalnię sprzętu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5,200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XVIII. w dniu 13 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., P. C. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 000zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XIX. w dniu 15 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1), R. W. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. - prowadzącego Wypożyczalnię Lawet do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

A. K. został oskarżony o to ,że :

XX. w dniu 04 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6200 zł R. S. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył przyczepę samochodową o nr rej. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXI. w dniu 13 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., W. B. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 000zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXII. w dniu 15 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B., R. W. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. - prowadzącego Wypożyczalnię Lawet do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 000 zł. poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXIII. w dniu 09 listopada 2013 r. w P. udzielił pomocy P. C. (1) i W. B. w zbyciu przyczepy samochodowej o nr rej. (...) o wartości 8 000 zł uzyskanej za pomocą czynu zabronionego na szkodę Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy (...) tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

XXIV. w dniu 09 listopada 2013 r. w P. udzielił pomocy P. C. (1), W. B. i R. K. w zbyciu przyczepy samochodowej o nr rej. (...) o wartości 5 200 zł uzyskanej za pomocą czynu zabronionego na szkodę R. S. tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

A. J. został oskarżony o to ,że : (w tym miejscu w zakresie numeracji zarzutów akt oskarżenia zawiera przesunięcie o jeden numer).

XXVI. w dniu 25 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19 500 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego, poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) nr fabr. (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXVII. w dniu 29 października 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46 000 zł B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył zagęszczarkę do gruntu firmy (...) symbol (...), nr fabr. (...), (...) na okres jednej doby i nie zwrócił po upływie tego terminu i nie uregulował należności za wypożyczenie, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

K. K. (1) został oskarżony o to że

XXVIII. w dniu 13 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i L. G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 58 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby zagęszczarkę (...) nr fabr. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXIX. w dniu 16 stycznia 2014 r. w B. T. za nieustaloną kwotę nabył od P. C. (1) przyczepę samochodową o nr rej. (...) o wartości 10 000 zł, która została uzyskana za pomocą czynu zabronionego dokonanego na szkodę Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...),

tj. o czyn z art. 291 §1 k.k.

XXX. R. W. został oskarżony o to ,że : w dniu 15 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B., P. C. (1) i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. — prowadzącego Wypożyczalnię Lawet do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

R. K. został oskarżony o to ,że :

XXXI. w dniu 09 listopada 2013 r. w F. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. i P. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. S. prowadzącego wypożyczalnię sprzętu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5,200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXXII. w dniu 13 listopada 2013 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C., W. B. i A. K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12 000zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby przyczepę samochodową o nr rej. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXXIII. w okresie od 4 listopada 2013 roku do 27 lutego 2014 roku w swoim mieszkaniu w Z. przechowywał dokument którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu rejestracyjnego nr (...) przyczepki o numerze rejestracyjnym (...) należącej do R. S. tj. o czyn z art. 276 kk.

D. D. (1) został oskarżony o to ,że (XXXIV) w dniu 09 stycznia 2014 r. w W. (...) za kwotę 2 000 zł nabył od L. G. i innej nieustalonej osoby dwie przyczepy samochodowe o nr rej. (...) oraz nr rej (...) o łącznej wartości 16 000 zł, o których wiedział, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego dokonanego na szkodę Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) w B., tj. o czyn z art. 291§1 k.k.

R. G. został oskarżony o to ,że :

XXXV. w dniu 9 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. E. - prowadzącego wypożyczalnię w ramach firmy W. P.H.U. (...) - do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 16 000 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów w ten sposób, że wypożyczył dwie przyczepy samochodowe o nr rej. (...) oraz nr rej (...) i nie zwrócił ich nie regulując należności. tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

XXXVI. w dniu 13 stycznia 2014 r. w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. C. (1) i K. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. K. - prowadzącego wypożyczalnię sprzętu budowlanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 58 000zł poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, w ten sposób, że wypożyczył na okres jednej doby zagęszczarkę (...) nr fabr. (...) i nie zwrócił po upływie tego terminu nie regulując należności, tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 września 2017r sygn. akt II K 148/15 SR w Zambrowie.

I. Oskarżonego P. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. I. - IX i XI aktu oskarżenia, przy ustalaniu w zakresie czynu z pkt. I. że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 13 708 zł i typ zagęszczarki na (...) (...) ,w zakresie czynu z pkt. II. że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17 293 zł. w zakresie czynu z pkt. III -doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 050 zł. w zakresie pkt. IV - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.845 zł. w zakresie czynu z pkt. V - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.360 zł. w zakresie czynu z pkt. VI - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.200 zł. w zakresie czynu z pkt. VII - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.000 zł. w zakresie czynu z pkt. VIII - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.737 zł. w zakresie czynu z pkt. IX - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5.915 zł. w zakresie czynu z pkt. XI - doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.000 zł - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 kk. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego P. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia - przy czym ustalił wartość mienia na kwotę 4.100 zł i za to na mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, zaś a na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego P. C. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XII aktu oskarżenia - przy czym ustalił wartość mienia na kwotę 4.845 zł. i za to na mocy 291§1k.k. skazał i wymierzył mu karę mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 kk. art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. C. (1) karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności.

V. Oskarżonego W. B. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XIII - XIX aktu oskarżenia, przy ustaleniu: w zakresie czynu z pkt. XIII wartości mienia na kwotę 13.708 zł i typ zagęszczarki na A. (...) (...), w zakresie czynu z pkt. XIV.- wartości mienia na kwotę - 17.293 zł, w zakresie pkt. XV - wartości mienia na kwotę 7.050 zł. w zakresie czynu z pkt. XVI - wartości mienia na kwotę 4.845 zł , w zakresie czynu z pkt. .XVII - wartości mienia na kwotę 5.360 zł w zakresie czynu z pkt. XVIII - wartości mienia na kwotę 8.200 zł, w zakresie czynu z pkt. XIX - że doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.000 zł, - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 k.k., i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności .

VI. Oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu pkt. XX - XXII aktu oskarżenia, przy ustaleniu w zakresie czynu z pkt. XX wartości mienia na kwotę 7.050 zł . w zakresie czynu z pkt. XXI wartości mienia na kwotę - 8.200 zł, w zakresie czynu z pkt. XXII - wartości mienia na kwotę 4.000 zł, - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 k.k., i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VII. Oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXIII - XXIV aktu oskarżenia, przy ustaleniu w zakresie czynu z pkt. XXIII wartości przyczepy na kwotę 4.845 zł . w zakresie czynu z pkt. XXIV wartości przyczepy na kwotę - 5.360 zł, - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 k.k., i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Na mocy art. 85 kk. art. 86 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. K. karę łączną 1 (jeden) roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

IX. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk. art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., art. 73 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu A. K. na okres próby 4 (cztery) lat i w tym okresie oddał go pod dozór kuratora.

X. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXVI - XXVII aktu oskarżenia, przy ustaleniu w zakresie czynu z pkt. XXVI wartości mienia na kwotę 13 708 zł i typ zagęszczarki na A. (...) (...). w zakresie czynu z pkt. XXVII wartości mienia na kwotę - 17.293 zł - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 k.k., i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności .

XI. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., art. 73 § 1 k.k., art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu A. J. na okres próby 2 (dwa) lat i w tym okresie oddał go pod dozór kuratora.

XII. Oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVIII aktu oskarżenia, przy ustaleniu wartości mienia na kwotę 16.737 zł i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. Oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIX aktu oskarżenia, przy ustaleniu wartości przyczepy na kwotę 5.915 zł i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności .

XIV. Na mocy art. 85 kk. art. 86 § 1 kk. art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. K. (1) karę łączną 1 (jeden) roku pozbawienia wolności.

XV. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk. art. 70 § 1 pkt. 1 kk. art. 73 § 1 kk. art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu K. K. (1) na okres próby 2 (dwa) lat i w tym okresie oddał go pod dozór kuratora.

XVI. Oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXX aktu oskarżenia, przy ustaleniu wartości mienia na kwotę 4.000 zł i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności .

XVII. Oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXXI - XXXII aktu oskarżenia, przy ustaleniu w zakresie czynu z pkt. XXXI wartości mienia na kwotę 5.360 zł. w zakresie czynu z pkt. XXXII wartości mienia na kwotę - 8.200 zł - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 kk. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności .

XVIII. Oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXIII aktu oskarżenia, i za to na mocy art. 276 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności .

XIX. Na mocy art. 85 kk. art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. K. karę łączną 1 (jeden) roku i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności.

XX. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk. art. 70 § 1 pkt. 1 kk. art. 73 § 1 kk. art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu R. K. na okres próby 5 (pięć) lat i w tym okresie oddał go pod dozór kuratora.

XXI. Oskarżonego D. D. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXXIV aktu oskarżenia, przy ustaleniu wartości przyczep na kwotę 9859 zł i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. skazał i wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

XXII. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk. art. 70 § 1 pkt. kk. art. 73 § 1 kk. art. 41 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu D. D. (1) na okres próby 3 (trzy) lat i w tym okresie oddał go pod dozór kuratora.

XXIII. Oskarżonego R. G. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXXV - XXXVI aktu oskarżenia, przy ustaleniu w zakresie czynu z pkt. XXXV wartości mienia na kwotę 4.845 zł. w zakresie czynu z pkt. XXXVI wartości mienia na kwotę - 16 737 zł - przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. opisany w art. 91 § 1 kk. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

XXIV. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 1 343.16 (jeden tysiąc trzysta czterdzieści trzy i 16/100) złotych w tym kwotę 1.092 złotych tytułem obrony z urzędu oraz kwotę 251.16 zł tytułem podatku VAT.

XXV. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 826.56 (osiemset dwadzieścia sześć i 56/100) złotych w tym kwotę 672 złotych tytułem obrony z urzędu oraz kwotę 154.56 zł tytułem podatku VAT.

XXVI. Na mocy art. 46§1k.k. orzekł od oskarżonego P. C. (1) na rzecz pokrzywdzonych R. S., B. K., Z. E., P. Z. kwoty po 200 (dwieście) złotych na rzecz każdego z nich tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXVII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego W. B. na rzecz pokrzywdzonych : B. K., R. S., Z. E., P. Z. kwoty po 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku na prawienia szkody w części.

XXVIII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. K. na rzecz pokrzywdzonych: R. S., Z. E., P. Z. kwoty po 200 (dwieście) tytułem obowiązku na prawienia szkody w części.

XXIX. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego A. J. na rzecz pokrzywdzonego B. K. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXX. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego K. K. (1) na rzecz pokrzywdzonych: B. K., Z. E. kwoty po 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXXI. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego R. W. na rzecz pokrzywdzonego P. Z. kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXXII. Na mocy art. 46§1kk orzekł od oskarżonego R. K. na rzecz pokrzywdzonych R. S. i Z. E. kwoty po 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXXIII. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego R. G. na rzecz pokrzywdzonych Z. E. i B. K. kwoty po 200 (dwieście) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części.

XXXIV. Zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych : A. K. kwotę 300 (trzysta) złotych, zaś od oskarżonych A. J., K. K. (1), R. W., D. D. (1), R. G. kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat i obciążył ich pozostałymi kosztami procesu w częściach równych .

XXXV. Zwolnił oskarżonych P. C. (1), R. K., W. B. od ponoszenia kosztów postępowania.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości, w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego osoby oskarżonego K. K. (1), zaskarżył jego obrońca.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść a polegającą na:

- naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 kpc w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez nie uwzględnienie istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. K. (1) a mianowicie osobistego zainteresowania oskarżonego P. C. (1) w pomówieniu innych osób, w tym oskarżonego K. K. (1), przeszłości P. C. (1), jego właściwości i warunków osobistych świadczących o braku poszanowania dla prawa, skłonności do kłamstwa, manipulacji i konfabulacji, co w kontekście braku jakichkolwiek dowodów potwierdzających pomówienia P. C. czyni jego wersję zdarzeń, w zakresie dotyczącym osoby K. K. (1) za niewiarygodną, w konsekwencji czego sąd I instancji dowolnie odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego K. K. (1) i niezasadnie uznał, że wersja podana przez P. C. w zakresie zarzutów kierowanych do osk. K. K. (1) tworzy logiczną całość i polega na prawdzie w sytuacji, gdy całokształt ujawnionych okoliczności sprawy wskazuje odmiennie

- naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie wiarygodności relacji P. C. (1) wobec osoby osk. K. K. (1) i w świetle wyjaśnień K. K. (1) na niekorzyść osk. K. K. (1) zamiast na jego korzyść

- naruszenie art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. przez nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w zakresie zarzutów stawianych osk. K. K. (1) faktów, które Sąd uznał za udowodnione, jakom natomiast faktom odmówił wiary i dlatego, jak wersja P. C. odnosi się do osk. K. K. (1), jakie dowody ją potwierdzają, jak również nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w tym zakresie, co czyni orzeczenie niejasnym nawet na tyle, że budzi wątpliwości co do rozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy.

Powołując się na powyższe i na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego K. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów
- 2) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości, w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego osoby oskarżonego D. D. (1), zaskarżył jego obrońca.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść a polegającą na:

- naruszeniu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 kpc w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. przez nie uwzględnienie istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego D. D. (1), a mianowicie osobistego zainteresowania oskarżonego P. C. (1) w pomówieniu innych osób, w tym w/w oskarżonego, przeszłości P. C. (1), jego właściwości i warunków osobistych świadczących o braku poszanowania dla prawa, skłonności do kłamstwa, manipulacji i konfabulacji, co w kontekście braku jakichkolwiek dowodów potwierdzających pomówienia P. C. czyni jego wersję zdarzeń w zakresie dotyczącym osoby D. D. (1) za niewiarygodną, w konsekwencji czego sąd I instancji dowolnie odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego D. D. (1) i niezasadnie uznał, że wersja podana przez P. C. w zakresie zarzutów kierowanych do w/w oskarżonego tworzy logiczną całość i polega na prawdzie w sytuacji, gdy całokształt ujawnionych okoliczności sprawy wskazuje odmiennie

- naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie wiarygodności relacji P. C. (1) wobec osoby osk. D. D. (1) i w świetle wyjaśnień D. D. (1) na niekorzyść osk. D. D. (1) zamiast na jego korzyść

- naruszenie art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. przez nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w zakresie zarzutów stawianych osk. D. D. (1) jakichkolwiek faktów, które Sąd uznał za udowodnione, jakim natomiast faktom odmówił wiary i dlatego, jak wersja P. C. odnosi się do osk. D. D. (1), jakie dowody ją potwierdzają, co czyni orzeczenie niejasnym nawet na tyle, że budzi wątpliwości co do zakresu rozpoznania przez sąd I instancji istoty sprawy

Powołując się na powyższe i na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego D. D. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu
- 2) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Powyższy wyrok zaskarżył w stosunku do oskarżonych A. K. i A. J., w całości, na korzyść oskarżonych zaskarżył ich obrońca.

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

* obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez dowolną i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, dokonaną wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności pominięcie treści depozycji świadka J. W. oraz wyprowadzenie wadliwych logicznie i sprzecznych z treścią zeznań D. D. (2) wniosków co do wiarygodności depozycji P. C. (1), a także poprzez arbitralne uznanie, przy braku potwierdzających zarzuty stawiane oskarżonym dowodów, że A. K. i A. J. popełnili zarzucone im czyny, w sytuacji gdy materiał aktowy nie pozwala na przyjęcie takiego wniosku, zwłaszcza że:

- Sąd orzekający, uznając winę A. K. i A. J. opiera się właściwie wyłącznie na pomówieniach współoskarżonego P. C. (1), nie odnosząc się w ogóle do kwestii motywacji, jaką ten kierował się obciążając innych współoskarżonych, w sytuacji gdy treść ujawnionych w sprawie dowodów przeczy szczerości depozycji P. C. (1) (vide zeznania D. D. (2) i J. W.),

- Sąd pomija istotne w sprawie zeznania J. W., wskazując jedynie (str. 9 uzasadnienia), że miał on „być świadkiem rozmowy między oskarżonymi J. i C., ale świadek nie pamięta o co chodziło w rozmowie, rozmowa odbyła się dawno temu”, w sytuacji gdy J. W., na rozprawie dnia 26 lutego 2016 roku zeznał: „J. podszedł do niego i nawiązała się rozmowa, dlaczego opowiada niestworzone rzeczy na oskarżonego J.. Potem ten drugi oskarżony wypierał się, że nic na niego nie gadał. J. powiedział mu, że ma od adwokata jego zeznania. Nie wiem o co mu chodziło, bo stałem troszkę dalej. Po dłuższej rozmowie tamten oskarżony przyznał, że tak zeznał na J. tylko dlatego, że ma żonę i dziecko i chciał wyjść z zakładu karnego, [...] Tym drugim oskarżonym był P. C. (1). Z widzenia znałem wcześniej P. C. (1). Stałem może 10 metrów od miejsca od miejsca, gdzie była ta rozmowa. Nie było mowy dosłownie o jakis zarzutach tylko dlaczego oskarżony oskarża J., nie padały szczegóły. Sens wypowiedzi brzmiał tak, że dlatego tak zeznał na J., bo ma żonę i dziecko i chciał wyjść z zakładu karnego. Miałem być świadkiem rozmowy J. z C.. To było dawno, ja nie pamiętam o co tam chodziło”,

przy czym Sąd a quo z dość obszernego fragmentu powyższych depozycji, podważających wprost wiarygodność pomówień P. C. (1), zauważa jedynie jedno ostatnie zdanie, co stanowi o rażącej dowolności w ocenie zeznań J. W. oraz wskazuje na całkowicie wybiórcze traktowanie materiału dowodowego, w celu dopasowania pod przyjętą z góry tezę o sprawstwie oskarżonych,

- dowolnie ocenione zostały także zeznania świadka D. D. (2) (k. 643-644 akt), które potwierdzają ponadto oceniony w sposób dowolny, a nie swobodny przez Sąd zeznania J. W., albowiem Sąd a quo wskazuje (str. 9 uzasadnienia), że świadek „opisał sytuację, kiedy stał razem z P. C. (1) i podeszli do nich A. J. ps. (...) z J. W.. Wtedy A. J. zapytał C. dlaczego do pomówił oraz że przez niego ma problemy. C. oświadczył, że tego nie zrobił. Po tym jak mężczyźni odeszli. C. powiedział świadkowi, że zrobił to aby móc wyjść z aresztu. Świadek wywnioskował, że C. kłamał przed Prokuraturą”, przy czym Sąd orzekający wskazuje następnie, że „ocenił zeznania ww. świadków jako wiarygodne”, dochodząc tym samym do logicznej sprzeczności, z jednej strony uznając za wiarygodne zeznania D. D. (2), z treści których wynika bezsprzecznie, że P. C. (1) pomawiał współoskarżonych by wyjść z zakładu karnego i

podawał nieprawdę w prokuraturze, a z drugiej strony dając wiarę depozycjom P. C. (1), co wskazuje na dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych w oparciu o wzajemnie wykluczające się dowody.

- Sąd orzekający wskazuje, iż P. C. (1) „zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem złożył obszerne, konsekwentne i spójne wyjaśnienia”, w sytuacji gdy jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 25 września 2015 roku, P. C. (1) odmówił składania wyjaśnień przed Sądem, co świadczy o pobieżnej i wybiórczej analizie materiału dowodowego, albowiem Sąd powołuje się na dowód z wyjaśnień, które w rzeczywistości nie istnieją,

- w aktach sprawy brak jest dowodów uzasadniających przyjęcie, że A. K. i A. J. popełnili zarzucone im czyny, albowiem wskazane przez Sąd depozycje W. B. i R. G. właściwie nie odnoszą się do oskarżonych A. K. i A. J., podobnie jak zeznania pokrzywdzonych, którzy nie rozpoznali tych oskarżonych jako osób, którym wypożyczyli sprzęt.
- dokumentacja umów wypożyczenia wymieniona przez Sąd na str. 10 uzasadnienia w żaden sposób nie potwierdza depozycji P. C. (1) w zakresie, w jakim pomawia on A. K. i A. J., albowiem oskarżeni ci nie są na tych umowach podpisani oraz nie zostali rozpoznani przez pokrzywdzonych, jako strony umowy, stąd zasadny jest wniosek że nie mieli z tą dokumentacją, a więc również z inkryminowanymi czynami, nic wspólnego.
- z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku właściwe nie sposób wywieść w oparciu o jakie dowody oraz jakie okoliczności Sąd a quo ustalił sprawstwo A. K. i A. J. oraz rzekome ich porozumienie z innymi osobami, przy czym Sąd nie opisał nawet stanu faktycznego sprawy i roli jaką oskarżeni mieli pełnić w przestępczym procederze, poprzestając jedynie na powtórzeniu treści zarzutów prokuratorskich (sformułowanych w sposób lakoniczny, bez opisanie roli oskarżonych) w części uzasadnienia opisującej stan faktyczny, przy czym mając na uwadze, iż uzasadnienie wyroku jest de facto odbicie procesu myślowego Sądu przy wyrokowaniu, uznać trzeba że rozstrzygnięcie w zakresie winy A. K. i A. J. ma charakter wybitnie dowolny.

* obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego opisu czynów przypisanych oskarżonym, polegający na zaniechaniu wskazania czynności faktycznej tj. sprawczej (zarówno w sentencji wyroku jak i w jego uzasadnieniu), za pomocą której oskarżeni mieliby wypełnić znamiona przestępstwa z art. 286§1 k.k., w sytuacji gdy nie ustalono w toku postępowania, by oskarżeni A. K. i A. J. „wprowadzili w błąd” któregokolwiek z pokrzywdzonych oraz by „wypożyczyli” (jak wskazuje treść a/o i co Sąd orzekający powtarza) sprzęt od pokrzywdzonych (nie byli stroną zawieranych umów), co ponadto uniemożliwia oskarżonym odniesienie się w treści wyjaśnień do konkretnych zarzutów, a tym samym znacznie utrudnia realizację prawa do obrony.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych A. K. i A. J. od zarzucanych im czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na zasadzie art. 425 § 1 i § 2 k.p.k., art. 441 § 1 k.p.k. oraz art. 447 § 3 k.p.k. powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym na niekorzyść oskarżonych: P. C. (1), W. B., A. K., A. J., K. K. (1), R. W., R. K., R. G. zaskarżył prokurator.

II. Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt. 1 k.p.k. zarzucił temu wyrokowi obrazę prawa materialnego, a to:

- art. 441 § 1 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 46 § 1 k.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w części, to jest kwot po 200 zł od każdego z nich na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych, podczas gdy art. 441 § 1 Kodeksu cywilnego w sytuacji, gdy sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, obliguje Sąd do nałożenia solidarnego obowiązku naprawienia szkody.

- art. 440 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 46 § 1 k.k.. polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w części, to jest kwot po 200 zł od każdego z nich na rzecz poszczególnych pokrzywdzonych,

podczas gdy art. 440 Kodeksu cywilnego dotyczący miarkowania obowiązku naprawienia szkody nie znajduje zastosowania w sytuacji wyrządzenia pokrzywdzonym umyślnego przestępstwa..

III. Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C., W. B. oraz A. J. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz B. K. w kwocie 31 001 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1), W. B. oraz A. K. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz R. S. w kwocie 7050 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1) i W. B. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 4845 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1), W. B. oraz R. K. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz R. S. w kwocie 5360 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1), R. K., W. B. i A. K. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 8200 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1), W. B., R. W. i A. K. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz P. Z. w kwocie 4000 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C., R. G. i K. K. (1) solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz B. K. w kwocie 16 737 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. oraz R. N. (1) solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 5915 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec P. C. (1) obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz S. B. w kwocie 4000 zł;
- orzeczenie na podstawie art. 46 k.k. wobec R. G. solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości na rzecz Z. E. w kwocie 4845 zł.

Powyższy wyrok w całości ,na korzyść oskarżonego W. B. zaskarżył jego obrońca.

Na podstawie art. 427§2 k.p.k., 438 pkt. 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a to: art. 4 k.p.k., 5 k.p.k., 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz zasady obiektywizmu, jak również ocenianych wybiórczo z naruszeniem zasady in dubio pro reo, polegającej na:

a) dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez błędną ocenę dowodu w postaci uznaniu za wiarygodne w całości zeznań współoskarżonego P. C. (1) w zakresie, w jakim opisywał on udział i rolę W. B. w popełnieniu przestępstw i oparcie się wyłącznie na pomówieniach współoskarżonego P. C. (1) bez szczegółowej, ponadprzeciętnej analizy, podczas gdy zeznania te są niespójne, nie znajdują oparcia w pozostałym materiale dowodowym

b) pominięciu przez Sąd I instancji istotnych kwestii z zeznań świadka (pokrzywdzonego] B. K. i uwzględnieniu ich ogólnikowo, z pominięciem obszernych fragmentów, zmieniając jednocześnie sens wypowiedzi świadka, a tj. „Świadek dodał ponadto, że dzwonił do klientów, domagał się zwrotu maszyn, w końcu odnalazł W. B., który mu powiedział, że sprzętu już nie ma, że sam miał z tego mały zysk", w sytuacji gdy B. K., w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego, następnie potwierdzonych w toku postępowania sądowego, zeznał: „B. powiedział, że nie ma tych

maszyn, a wypożyczał je na prośbę P. C. (1). (...) Od C. za wypożyczenie przyczepki i zagęszczarki otrzymał 200 złotych. (...) Od C., za każdą wypożyczoną rzecz otrzymywał 100 zł", co implikuje wniosek, iż Sąd, dokonał pobieżnej i dowolnej oceny materiały dowodowego;

c). pominięciu przez Sąd I instancji istotnych kwestii z wyjaśnień oskarżonego W. B. dotyczących przedmiotu sprawy i uwzględnieniu zeznań tego oskarżonego wybiórczo, ogólnikowo, z pominięciem obszernych fragmentów, nie dotyczących stricte niniejszego postępowania, a okoliczności podpisywania umów kredytowych dla współoskarżonego C. nie mających bezpośredniego związku z niniejszym postępowaniem, podczas gdy oskarżony, złożył obszerne wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego i sądowego w zakresie okoliczności wypożyczenia przez niego sprzętu i pomimo, iż początkowo przyznał do zarzucanych mu czynów, wyjaśniając, iż myślał, że sam fakt wypożyczenia jest przestępstwem, to w żadnych ze swoich wyjaśnień nie przyznał się, iż w momencie wypożyczenia wiedział, że C. nigdy nie odda wypożyczonego sprzętu, co uzasadnia, iż Sąd dokonał dowolnej oceny i nielogicznej oceny materiału dowodowego, przypisując oskarżonemu winę w zarzucanych mu czynach;

d) oparciu ustaleń faktycznych na sprzecznych dowodach (tj. daniu wiary dwóm sprzecznym dowodom), albowiem Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, iż wyjaśnienia współoskarżonych P. C. (1) i W. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego polegają na prawdzie, podczas gdy wyjaśnienia te są sprzeczne, wzajemnie siebie wykluczające, wzajemnie obciążające, wyjaśnienia P. C. (1) pomawiają współoskarżonego W. B..

2. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia a to art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji wskazania znamion określających czynność sprawczą, wypełnionych przez oskarżonego W. B., a także brak jest w treści uzasadnienia wyroku faktów uznanych przez Sąd za udowodnione lub nieudowodnione i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, brak jest również wyjaśnienia postawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, co bezpośrednio utrudnia prawo do obrony, albowiem uniemożliwia możliwość odniesienia się do stanowiska Sądu I instancji.

W przypadku, gdyby Sąd II instancji uznał winę oskarżonego W. B., z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427§2 k.p.k., 438 pkt.3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, albowiem z treści uzasadnienia wynika, iż Sąd wymierzając oskarżonemu W. B. bezwzględną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy (nie uzasadniając co prawda szczegółowo), oparł się na poprzedniej karalności sądowej oskarżonego (tj. karcie karnej z dnia 15.03.2016r., nr kary (...)), a wobec tego negatywnej prognozy kryminologicznej, podczas gdy zgodnie z aktualną kartą karną, której brak jest w aktach niniejszej sprawy, oskarżony W. B. jest osobą niekaraną, a więc biorąc pod uwagę warunki osobiste W. B. (niekaralność, podjęcie pracy jako kierowca zawodowy, posiadanie małoletniego dziecka na utrzymaniu, brak jakiegokolwiek dotąd kontakty ze środowiskiem przestępczym), brak jest podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i sześciu miesięcy, tak więc zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia kary, uwzględniając przesłanki art. 69 § 1 i 2 k.k. (ustawy obowiązującej w czasie popełnienia czynu) w zw. z art. 4 § 1 kk.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 427§1 k.p.k. w zw. z art. 437§ 1 2k.p.k., wniósł o:

I . w przypadku uwzględnienia zarzutów 1 i 2 wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. B. od popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

II w przypadku uwzględnienia zarzutu 3 wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku zgodnie z art. 69§ 1 i 2, art. 70§ 1 pkt. 1 (ustawy w brzmieniu obowiązującej do dnia 01.07.2015r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolości na okres próby czterech lat;

ewentualnie, w przypadku zaistnienia przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego P. C. (1) który na zasadzie art. 444 w zw. z art. 425 § 2 KPK zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w części dotyczącej wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu P. C. (1).

Na zasadzie art. 427 § 2 KPK i 438 pkt 4 KPK wyrokowi w tej części zarzucił:

rażącą niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, w szczególności będącą konsekwencją naruszenia art. 60 § 3 i 5 KK.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 KPK wniósł:

o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Z uwagi, iż w apelacjach obrońców oskarżonych K. K. (1), D. D. (1), W. B., A. K. i A. J. są stawiane zarzuty dotyczące obrazy art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 §1i 2 k.p.k. – to możliwym jest ich łączne rozpoznanie. W pierwszej kolejności wskazać należy iż art. 2§2 k.p.k., art. 4 k.p.k. ma charakter ogólny, gwarancyjny, określa jedynie cele postępowania karnego i kilka obowiązujących w tym postępowaniu zasad (min. zasadę prawdy materialnej wyrażoną w art. 2§2kpk, art. 4kpk - zasadę obiektywizmu). Skoro ten przepisy nie regulują przebiegu procesu karnego, to nie może być mowy o jego naruszeniu w sposób poddający się kontroli instancyjnej (por. post. SN 2007. 03. 27. III KK 461/06 Prok. i Pr. 2007/6/25, wyrok SN 2005.10. 06. OSNwSK 2005/1/1813) co czyni apelacje w tym zakresie za niezasadne.

Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Tego rodzaju wątpliwości nie mogą się zaś wiązać z kwestią oceny wiarygodności określonego dowodu co czyni zarzuty apelacji w tym zakresie za niezasadne.

Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego – art. 410 k.p.k.- nie oznacza bynajmniej, że na sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (tak już np. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1985 r., III KR 66/85, OSP 1986, z. 11, poz. 233, a podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2008 r., WA 21/08, OSNwSK 2008, poz. 1168, LEX nr 531302). Natomiast zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądowym dokonanie określonej oceny dowodów nie stanowi jednakże uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. (vide: wyrok SA w Katowicach z 27. 10.2010r II AKa 223/10, postanowienie SN z 19.06.2002r (...) 34/01).

Natomiast w odniesieniu do zarzutu obrazy art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Sąd Okręgowy zauważa iż sporządzone w sprawie przez Sąd Rejonowy pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku razi powierzchownością i brakiem poszerzonej argumentacji. Te mankamenty nie mogą być jednakże podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku – art. 455a k.p.k. Ponadto możliwość uchylenia zaskarżonego wyroku ma obecnie charakter wyjątkowy i jest dopuszczalna w ściśle określonych sytuacjach – art. 437§2 k.p.k.

Istotą zagadnienia jest bowiem to czy dane orzeczenie, treść rozstrzygnięcia – bez względu na jakość sporządzonego uzasadnienia znajduje potwierdzenie w treści faktycznie przeprowadzonych dowodów w sprawie czy też takiej więzi brak – co w niniejszej sprawie winno skutkować uniewinnieniem oskarżonych.

Sąd Okręgowy uznał, iż materiał dowodowy faktycznie zebrany w sprawie uzasadnia stanowisko SR w zakresie sprawstwa przypisanego oskarżonym. Odnosząc się bezpośrednio do poszczególnych apelacji Sąd Okręgowy zważył co następuje.

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonych K. K. (1) i D. D. (3) które de facto są tożsamej treści .

Podstawą obydwu tych apelacji – zarówno w zakresie stawianych zarzutów jaki ich uzasadnienia – jest stanowisko skarżącego iż obciążające tych oskarżonych wyjaśnienia P. C. (1) stanowią jedynie bezpodstawne pomówienia, intencjonalnie kierowane przez P. C. (1), osoby wcześniej karanej, skłonnej do konfabulacji, a których jedynym celem było polepszenie swojej sytuacji procesowej.

Oczywiście różne są motywy składania określonych wyjaśnień przez oskarżonych. Jeżeli nawet jednym z nich jest dążenie do uzyskania maksymalnie łagodnej kary to ta okoliczność sama w sobie nie stanowi iż dane depozycje są niewiarygodne. Również sam fakt iż składane są one przez osobę uprzednio karaną nie powoduje automatycznie iż są one niewiarygodne.

Aczkolwiek obydwie apelacje opierają się de facto na podważaniu twierdzeń oskarżonego P. C. (1) to nie sposób nie zauważyć iż skarżący, pomimo emocjonalnej ich oceny, nie wskazuje żadnych obiektywnie istniejących, weryfikowalnych dowodów pozwalających na uznanie iż te wyjaśnienia są niewiarygodne. Niekorzystne dla oskarżonych rozstrzygnięcie skarżący winien „zwalczać” poprzez wskazanie określonych dowodów popierających jego stanowisko, wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia – bez względu, na jakość i szczegółowość sporządzonego w sprawie uzasadnienia. W przeciwnym bowiem wypadku skarżący naraża się bowiem na zarzut iż jego stanowisko ma charakter wyłącznie „ hasłowy”. Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie jest wyrok , jego treść a nie sporządzone w sprawie uzasadnienie .

O wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. C. (1) świadczy natomiast to :

W zakresie oskarżonego K. K. (1) :

Oskarżony L. G. wskazał iż w dniu 13 stycznia 2014r C. poprosił go o wypożyczenie zagęszczarki dla jego kolegi. W tym celu pojechali oni wspólnie do B. samochodem wypożyczonym od G. gdzie zagęszczarka została wypożyczona. Istotnie w dniu 13 stycznia 2014r L. G. takowy samochód marki V. (...) wypożyczył w wypożyczalni samochodów J. G. (k. 535). Na ten sam rodzaj pojazdu i rodzaj formalnie wypożyczonej wówczas maszyny wskazywał P. C. (1) (k. 404).

Oskarżony P. C. (1) wskazuje, iż zagęszczarka została wypożyczona na nazwisko L. G. co ten natomiast istotnie przyznał w swoich wyjaśnieniach (k .897).

P. C. (1) wskazał, iż zagęszczarka została zawieziona do osoby o imieniu K. zamieszkałej w B. T. prowadzącego firmę budowlaną. Oskarżony K. K. (1) przyznał iż mieszka w tej miejscowości i wspólnie z żoną prowadzi działalność gospodarczą w zakresie budowlanym (ocieplenia) .

Oskarżony P. C. (1) wskazał iż zagęszczarka została przywieziona do sprzedaży po uprzednim wskazaniu przez w/w K. iż chce zagęszczarki 500 kilogramowej i taka zagęszczarka istotnie została wypożyczona a w/w wiedział iż będzie ona pochodzić z wypożyczalni. Oskarżony K. K. (1) potwierdził iż znał od dawna P. C. (1).

Oskarżony P. C. (1) wskazał iż wypożyczoną przez siebie przyczepkę sprzedał dla K. K. (1) .Przesłuchiwany w charakterze świadka R. N. (2) podał, iż wraz z P. C. (1) zaprowadzili wypożyczoną przyczepkę do kolegi tego ostatniego zamieszkałego w miejscowości B. T. na posesji którego to mężczyzny był billboard o wykonywaniu prac budowlanych.

Oskarżony K. K. (1) nie kwestionował iż istotnie na jego podwórku taki billboard się znajduje. Świadek R. N. (1) wskazał iż z rozmowy P. C. (1) z tym mężczyzną wynikało iż ten zajmuje się pracami budowlanymi (k.135v, 1341) .

P. C. (1) wskazuje, iż przyczepkę formalnie wypożyczył od E. tego samego dnia co samochód marki V. (...) którym przyczepkę zawiózł następnie do K. K. (1). Datę 16 stycznia 2014r i rodzaj wypożyczonego przez niego pojazdu potwierdza umowa wynajmu samochodu(k. 536).

W zakresie apelacji dotyczącej oskarżonego D. D. (1).

Oskarżony P. C. (1) wskazywał, iż dwie przyczepy zostały sprzedane przez L. G. osobie o pseudonimie (...), o imieniu chyba D. która mieszka w W. (...). Aczkolwiek L. G. zaprzeczył tym twierdzeniom to z dokumentacji źródłowej jednoznacznie wynika iż tego dnia dwie przyczepy o numerach: (...) i (...) zostały formalnie wypożyczone dla L. G. w B. i nie zostały przez niego zwrócone.

Oskarżony D. D. (1) przyznał, iż nosi pseudonim (...) i bezspornym jest, iż zamieszkuje w W. (...). W swoich wyjaśnieniach w tym zakresie P. C. (1) wskazuje na udział w transporcie przyczep samochodu marki M.. Z zapisu nagrania monitoringu jednoznacznie wynika, iż tego typu pojazdem posługiwał się w dniu 9 stycznia 2014r L. G. i jednorazowo zostały zabrane z wypożyczalni właśnie dwie przyczepy (k .422).

Oskarżony D. D. (1) przyznał, iż w aspekcie zawodowym ma związek z lawetami (naprawia je) w związku, z czym nie był osobą przypadkowo wskazaną przez P. C. (1) jako potencjalny chętny do ich nabycia.

Oczywiście specyfika rodzaju popełnianych przestępstw i zakres wyjaśnień składanych przez poszczególnych oskarżonych determinuje ilość materiału porównawczego co oceny wiarygodności dowodu z pomówienia .Chociażby jednakże już te wskazane powyżej dowody wspierają wiarygodność pomówienia (por. np. wyrok SN z 5 października 1973 r., II KR 107/73, LEX nr 63577; wyrok S.A. w Łodzi z 5 grudnia 2012 r., II AKa 199/12, OSAŁ 2013/1/9).

Wskazać należy – zwłaszcza w aspekcie okoliczności podnoszonych przez obrońcę oskarżonych K. K. (1) i D. D. (1) - iż nie można wymogu potwierdzenia pomówienia innymi dowodami rozumieć w ten sposób, iż wszystkie okoliczności podane przez pomawiającego muszą znajdować potwierdzenie w innych dowodach . Potwierdzenie innymi dowodami co najmniej części przestępstw opisywanych przez pomawiającego daje podstawy do pozytywnego zweryfikowania pozostałych jego relacji dotyczących innych przestępstw popełnionych przez tych samych sprawców a także inne osoby (vide wyrok SA w Warszawie z 28 czerwca 2017r II AKa 440/16 , wyrok SA w Krakowie z 4 lutego 2014r II AKa 148/13).

Dodatkowo a dotyczy to także apelacji obrońcy A. K. i A. J. to wskazać należy iż dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnoręcznie znamiona czynu zabronionego, czy nawet część tych znamion. Wystarczy natomiast, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając bezpośrednio sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu. W rezultacie, o wspólnym działaniu możemy mówić nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane wcześniej przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika, więc, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców. Decydujące jest to, czy współdziałający dążyli do tego samego celu wspólnymi siłami (communi auxilio) w ramach wspólnego porozumienia (communi consilio) (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2004 r., V KK 351/03, OSNKW 2004, z. 5, poz. 53; z dnia 1 marca 2005 r., III KK 208/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 62; z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 63; z dnia 10 marca 2006 r., V KK 293/05, niepubl.). Podkreślić należy, iż ustawa nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany, współdziałający nie muszą się bezpośrednio z sobą komunikować a porozumienie musi nastąpić najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych. Konstrukcja współsprawstwa stanowi: "w istocie podstawę rozszerzenia granic odpowiedzialności karnej współsprawcy za całość wspólnie zrealizowanego przestępstwa, w tym

za czynności, których sam nie wykonał, a jej stosowanie jest w pełni uprawnione" (post. SN z 2.3.2006 r., II KK 7/06, Prok. i Pr. 2006, Nr 11, poz. 3). Takie też stanowisko jest reprezentowane w doktrynie (por. L. Gardocki, Prawo, s. 91; P. Kardas, Komentarz, s. 253; A. Wąsek, Kodeks, s. 237), gdzie zauważa się, iż konstrukcja współsprawstwa daje podstawę do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej za sprawstwo poza sytuacje związane z "własnoręcznym" wypełnieniem ustawowych znamion czynu zabronionego przez sprawcę, gdy są one realizowane "wspólnie i w porozumieniu", przez co najmniej dwie osoby. (por. wyrok SA w Gdańsku z 21.10.1999r (...) Prok. i Pr.2000/10/25; wyrok SA w Łodzi z 14. (...). II Aka 129/998 Prok. i Pr.2000/5/18; wyrok SA w Łodzi z 04.03 1998r (...) Prok. i Pr.1999/3/23).

Innymi słowy okoliczność iż dana osoba nie podpisywała formalnych umów wypożyczenia maszyn a nawet fizycznie nie przebywała w miejscu popełnienia przestępstwa nie wyklucza możliwości objęcia jej węzłem współsprawstwa - w sytuacji gdy swoim celem i zamiarem obejmowała popełnienie określonego przestępstwa z innymi osobami, działanie z jej strony stanowiło element uzgodnionego współdziałania objętego przestępczym porozumieniem. Brak określonych faktycznych zachowań ze strony takiej osoby może też wynikać z uzgodnionego sposobu działania, określonego podziału ról, uzgodnionej roli, jaką mają odegrać poszczególni współsprawcy w popełnieniu przestępstwa. Wskazać równocześnie należy – w aspekcie pierwszego z czynów przypisanych oskarżonemu K. K. (1) – iż w sytuacji gdy dana osoba namawia inna osobę do popełnienia przestępstwa, obiecując przy tym nabyć rzeczy pochodzące z przestępstwa, to nie jest ona paserem ale jej odpowiedzialność może kształtować się na zasadzie współsprawstwa (vide wyrok SN z 22 grudnia 1986r I KR 445/86). Do oceny przestępstwa paserstwa określonego w art. 291 k.k. nie jest konieczne ustalenie podmiotowego związku między sprawcą paserstwa a sprawcą czynu zabronionego, za pomocą, którego rzecz została uzyskana. Wystarczy zatem obiektywne stwierdzenie przestępczego pochodzenia rzeczy oraz ustalenie umyślności działania sprawcy, opartej na świadomości takiego pochodzenia tej rzeczy (por. wyrok SA w Poznaniu z 23 kwietnia 1996 r., II Aka 46/96, OSA 1997, z. 5, poz. 19 oraz glosę do tego orzeczenia J. Satki: Palestra 1997, z. 7-8, s. 216 i n.).

Z tych też względów Sąd nie podzielił argumentacji zawartej w apelacjach obrońcy oskarżonych K. K. (1) i D. D. (1) .

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonego W. B..

Apelacja powyższa zasługuje na częściowe uwzględnienie tylko w zakresie zarzutu co do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego.

W ocenie Sądu Okręgowego istotą stawianego zarzutu jest to iż skarżący wskazuje iż oskarżony nie miał zamiaru popełnienia oszustwa albowiem był on przekonany iż podpisując umowy wypożyczenia maszyn zostaną one przez P. C. (1) zrealizowane zgodnie z ich treścią a otrzymywane od niego drobne kwoty pieniężne są wyłącznie gratyfikacją za zawieranie tych umów i nie miał on świadomości iż P. C. (1) nie zwróci tych maszyn.

Takiego stanowiska nie sposób jednakże uwzględnić. Oczywiście Sąd Okręgowy świadom jest iż wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do zarzucanych mu czynów nie mają charakteru szczególnego dowodu winy. Jakkolwiek oceniać w tym zakresie argumentację oskarżonego co do powodów odwołania swoich wcześniejszych wyjaśnień to wskazać należy iż oskarżony zakwestionował istnienie po jego stronie zamiaru oszustwa w momencie zawierania umów, nie zakwestionował natomiast faktu iż w mniejszym lub większym stopniu uczestniczył przy ich zawieraniu. Istotą jest więc ocena zamiaru oskarżonego w momencie ich podpisywania.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy to punktem wyjścia są okoliczności dotyczące osoby oskarżonego W. B. i jego wzajemnych relacji z P. C. (1) jeszcze przed popełnieniem przypisanych mu czynów. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż oskarżony – także na rozprawie apelacyjnej – podkreślał iż w okresie bezpośrednio poprzedzającym popełnione czyny jak też w ich trakcie był osobą stale nadużywającą alkoholu. Sam siebie określił, jako nałogowego wówczas alkoholika. W tym stanie psychomotorycznym poznał on P. C. (1), który woził go następnie po terenie całego kraju gdzie W. B. zawierał różnego rodzaju umowy zakupu telefonu, umowy kredytowe, w tym na podstawie wystawionej przez P. C. (1) fikcyjnej umowy o pracę. Tym kontaktom stale towarzyszył alkohol dostarczany W. B. przez P. C. (1). Oskarżony W. B. przyznał iż nie miał świadomości jakie dokumenty podpisuje a pozyskiwane z zawieranych przez niego kredytów pieniądze były mu w całości lub w części zabierane przez P. C. (1) lub inne osoby, podobnie jak

nabyty telefon. Oskarżony jeszcze przed datami przypisanych mu czynów był świadom faktycznej roli jaką odgrywał P. C. (1), celów jego działania i sposobu uzyskiwania z wykorzystaniem jego osoby korzyści majątkowej, bez faktycznego zamiaru realizacji zaciągniętych zobowiązań. Także R. N. (1) wskazywał iż W. B. mówił mu iż P. C. (1) namawia go do wzięcia kredytu.

Innymi słowy oskarżony W. B. z uwagi na stan uzależnienia od alkoholu był „wykorzystywany” przez P. C. (1) przy zawieraniu umów, z których korzyści de facto uzyskiwał P. C. (1), w sytuacji gdy tenże oskarżony nie miał zamiaru realizacji zaciągniętych formalnie przez W. B. zobowiązań.

W takim układzie wzajemnych zależności oskarżony W. B. podpisywał umowy wypożyczenia maszyn. Świadom on był iż te maszyny jemu nie są potrzebne i faktycznie zostaną przekazane dla P. C. (1) na co sam wskazywał w swoich wyjaśnieniach. Z treści jego wyjaśnień wynika też jednoznacznie iż miał on świadomość okoliczności zawierania umów. Z niekwestionowanej przez Sąd Okręgowy i uznanej za w pełni wiarogodną opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, iż u oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, zna on podstawowe zasady i normy funkcjonowania społecznego i zdolny jest do krytycznego odbioru rzeczywistości (k. 842). W tych okolicznościach ponownie zawiera on umowy których modus operandi jest identyczny jak te które wcześniej zawierał pod wpływem P. C. (1). Co więcej sam W. B. podaje, iż w związku z zawieraniem umów P. C. (1) unikał bezpośrednich rozmów na temat przeznaczenia tych maszyn, chował się przed kamerami żeby nie zostać nagrany i wszystko to było w atmosferze podawanego mu alkoholu oraz wskazań P. C. (1) jaka maszynę wybrać (k. 591, k. 1175).

Sąd Okręgowy nie kwestionuje iż istotnie W. B. (po tym jak maszyny nie zostały w terminie zwrócone) wskazywał pokrzywdzonemu B. K. iż maszyn nie ma bo wypożyczał je na prośbę P. C. (1) za co otrzymywał 100 lub więcej złotych. Należy jednakże wskazać iż pokrzywdzony B. K. podał iż oskarżony W. B. w momencie zawierania umów w żaden sposób nie informował go iż faktycznym dysponentem maszyn będzie inna osoba. Dodatkowo pokrzywdzony na rozprawie podał iż jak W. B. wypożyczał maszyny to mówił swobodnie, że ma firmę transportową, że układają polbruk, że wszystko jest ze sobą powiązane (k. 1339). Oskarżony W. B. w momencie zawierania umów swoim zachowaniem i wypowiedziami jednoznacznie wskazywał iż to dla niego są wypożyczane maszyny, on ma je wykorzystywać w ramach własnej działalności gospodarczej - co miało podkreślić jego wiarygodność. Informując pokrzywdzonego iż posiada zarejestrowaną firmę - co zostało pozytywnie zweryfikowane przez pokrzywdzonego - „zapomniał” on jednakże wskazać iż ta firma od wielu lat nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej z uwagi na osobiste problemy oskarżonego. Oskarżony informacje o przekazywaniu maszyn P. C. (1) udzielił pokrzywdzonemu dopiero po zawarciu umowy, braku zwrotu maszyny i dopiero na skutek interwencji pokrzywdzonego. W momencie zawierania umów przekazywał on obiektywnie nieprawdziwe informacje, niezgodne z rzeczywistością.

Podkreślić należy iż do znamion przestępstwa oszustwa nie należy osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Bez znaczenia dla znamion strony podmiotowej w/w przestępstwa jest to czy sprawca miał zamiar przywłaszczenia (vide wyrok SA w Łodzi z 07 grudnia 2016r II AKa 246/16). Ustalając faktyczny zamiar oskarżonego nie można również pominąć, iż jego działanie nie miało charakteru epizodycznego, było natomiast powtarzalne, oparte na tym samym sposobie działania.

Także z zeznań pokrzywdzonego R. S. wynika iż oskarżony wypożyczał przyczepę na jedną dobę i zapewniał że zostanie zwrócona następnego dnia, że mają przewieźć jakiś sprzęt. Później natomiast gdy pokrzywdzony do niego dzwonił to nie wskazywał już o roli P. C. (1) ale we własnym imieniu zapewniał że ma zamiar zwrócić sprzęt ale chwilowo jest nieobecny lub też twierdził iż sprzęt został skradziony (k. 1175v, 564-565). Dodatkowo podkreślić należy iż działanie oskarżonego nie miało charakteru indywidualnego ale należy oceniać je w szerszym kontekście działań mających na celu oszukańcze wypożyczanie maszyn o czym świadczy to iż u oskarżonego ujawniono też dokumenty dotyczące wypożyczenia lawety przez R. N. (1) na ulicy (...) jak też lawety wypożyczonej przez R. K. (k. 9,59).

Odpowiadając na drugi zarzut apelacji, wskazać należy także, iż do wypełnienia znamion oszustwa nie jest wymagane ustalenie podejmowania przez sprawcę szczególnych, spektakularnych czynności. Wystarczające jest bowiem ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenie o rzeczywistości u osoby

rozporządzającej mieniem a przedmiotem ochrony w art. 286 § 1 k.k. jest nie tylko świadczenie majątkowe objęte ochroną prawną, ale także każde inne, jeżeli zostało spełnione wskutek wprowadzenia w błąd (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2003 r. V KK 324/02 – Lex Nr 80291, wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 2004 r. II KK 381/03 – OSNwSK 2004/1/523).

W ocenie Sądu Okręgowego podpisywanie przez oskarżonego umów o wypożyczanie maszyn w sytuacji zapewnienia pokrzywdzonych iż są one związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (pomimo iż nie odpowiadało to rzeczywistości co przyznał sam oskarżony) czy też będą służyć własnym celom, posługiwanie się nieaktualnym wpisem w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, płacenie kaucji były zamierzonymi elementami celu działania oskarżonego których konsekwencją było wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do faktycznego zamiaru realizacji umowy , który to błąd skutkowało podjęciem obiektywnie niekorzystnej decyzji o rozporządzeniu własnym mieniem poprzez zawarcie umowy wynajmu maszyny .

Sąd Okręgowy uznał natomiast za częściowo zasadny zarzut dotyczący wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego. Aczkolwiek przybrał on formę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych a nie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary to jednakże argumenty w tym zakresie zasługują na częściową akceptację w zakresie obniżenia wymiaru kary pozbawienia wolności. W tym zakresie, podejmując powyższą decyzję Sąd miał na uwadze iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach przekazał pewne faktyczne informacje umożliwiające zobrazowanie całości istniejącego proceduru i roli w nim oskarżonego P. C. (1) . W ocenie Sądu Okręgowego jego ówczesny stan psychomotoryczny został wykorzystany przez oskarżonego P. C. (1). Jakkolwiek jest on osobą karaną to jednakże wcześniejsze przestępstwo dotyczyło zupełnie innego rodzajowo czynu. Obecnie oskarżony czyni starania aby zmienić swoją wcześniejszą postawę i wrócić do normalnego życia (abstynencja, odbudowa relacji rodzinnych, podjęcie pracy zawodowej). W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności powyższe uzasadniają obniżenie oskarżonemu kary do poziomu dwóch lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie znalazł jednakże podstaw do jej warunkowego zawieszenia albowiem społeczna szkodliwość czynów przypisanych oskarżonemu, skutki jego działania wskazują na potrzebę orzeczenia kary bezwzględnej. Sąd przy wymiarze kary nie może uwzględniać tylko okoliczności pozytywnych po stronie danego oskarżonego. Orzeczonej kary musi uwzględniać także prawnie chronione interesy pokrzywdzonego oraz wpływać na kształtowanie świadomości poprzez jednoznaczne wskazanie o nieuchronności kary, nieopłacalności popełniania przestępstw, kształtowania poczucia sprawiedliwości i bezpieczeństwa.

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonych A. K. i A. J. .

Apelacja powyższa nie zasługuje na uwzględnienie.

Pierwsza grupa zarzutów apelacji dotyczy kwestii oceny zeznań świadków J. W. i D. D. (2), skorych w ocenie skarżącego wynika iż w ich obecności oskarżony P. C. (1) przyznał się iż oskarżył A. J. tylko dlatego aby móc opuścić zakład karny . Aczkolwiek istotnie analiza zeznań tychże świadków dokonana przez Sąd Rejonowy nie ma poszerzonego charakteru to jednakże treść tych zeznań i okoliczności w nich przedstawiane nie pozwalają na potwierdzenie konkluzji zawartej w apelacji

Po pierwsze z zeznań świadka J. W. wynika iż sens tej wypowiedzi (P. C. (1)) brzmiał tak że zeznał na J. bo ma żonę i dzieci i dlatego chciał opuścić zakład karny. D. D. (2) który miał być też świadkiem powyższego spotkania istotnie w toku śledztwa zeznał iż w jego obecności oskarżony P. C. (1) powiedział iż zrobił to aby móc wyjść z aresztu a z jego słów świadek wywnioskował iż oskarżony kłamał przed prokuraturą (k. 644). Pomijając już nawet nietypowe okoliczności tego spotkania (k. 1404v) to zeznania w/w świadków nie mają jednoznacznego charakteru w tym aspekcie iż w żaden z nich nie wskazał iż oskarżony przyznał się im że skłamał w swoich wyjaśnieniach odnośnie osoby A. J. . Świadek D. D. (2) w tym zakresie przedstawił wyłącznie własną opinię, co do słów wypowiedzianych „pod nosem” przez oskarżonego (k. 1404).

Istotą zagadnienia jest to czy oskarżony P. C. (1) licząc na łagodniejsze potraktowanie przez organy ścigania, bezpodstawnie oskarżył A. J. czy też złożył prawdziwe obciążające go wyjaśnienia licząc na to iż taka postawa procesowa zostanie uwzględniona w zakresie stosowanego środka zapobiegawczego .

W tym aspekcie koniecznym jest natomiast odniesienie się do sformułowanego w apelacji zarzutu iż brak jest dowodów, poza kwestionowanym wyjaśnieniami P. C. (1), iż oskarżeni A. K. i A. J. popełnili zarzucane im czyny. Wbrew twierdzeniom apelacji takowe dowody jednakże istnieją.

W odniesieniu do oskarżonego A. K. :

- P. C. (1) wskazuje iż wraz z W. B. i A. K. w trzech samochodach tego ostatniego marki A. (...) jeździli do wypożyczalni po przyczepę samochodową. Także W. B. wskazał iż A. K. wraz z nim i P. C. (1) jeździli po maszyny samochodem marki A. (...) należącym do A. K.. Dodatkowo tenże oskarżony wskazał iż ten K. miał w sądzie sprawę o jakieś pieniądze i samochód . Istotnie A. K. był oskarżony o przestępstwo z art. 286§2 k.k. (k .433) .

- Z firmy (...) w B. na ulicy (...) istotnie wypożyczono lawetę a klienci przyjechali samochodem marki A. (...), którego dowód rejestracyjny był wydany na nazwisko A. K.. Pokrzywdzony wskazał iż sam właściciel pojazdu nie był wówczas obecny, natomiast wypożyczenia dokonywali W. B. i R. W. (k. 265). Oskarżony P. C. (1) istotnie skazuje iż taka sytuacja , w takich okolicznościach , w tym właśnie miejscu nastąpiła (k. 403).

- W. B. podał, iż we trzech tzn. on, P. C. (1) oraz mężczyzna o nazwisku K. samochodem marki A. (...) pojechali na ulicę (...) w B. i tam wypożyczyli lawetę na jego dane osobowe (k. 193v). Oskarżony P. C. (1) także wskazywał na taki właśnie pojazd podnosząc, iż samochód marki A. (...) A. K. ma numery rejestracyjne zaczynające się od (...). Samochód oskarżonego A. K. to A. (...) o numerach (...) (...)(k. 239, k. 269) .

- w dniu 9 listopada 2013r istotnie wypożyczona wcześniej przez W. B. laweta (zarzut XXIII) została przetransportowana wziętym z wypożyczalni przez W. B. samochodem marki R. (...) (k. 402). Wskazuje na to nie tylko P. C. (1) ale także dowód wynajmu tego samochodu tego dnia przez W. B. (k. 95).

Oskarżony A. K. na żadnym etapie swoich wyjaśnień nie wskazuje aby pomiędzy nim a P. C. (1) istniał spór, konflikt który mógłby rzutować na ocenę wyjaśnień tego ostatniego.

Wszystkie te okoliczności, we wzajemnym powiązaniu pozwalają na jednoznaczne stwierdzenia iż orzeczenie Sądu Rejonowego w zakresie A. K. znajduje uzasadnienie nie tylko w wyjaśnieniach P. C. (1) ale także innych dowodach, w żaden sposób nie zakwestionowanych w apelacji .

Dodatkowo nie sposób pominąć okoliczności dotyczących oskarżonego A. J. .

Przyznany jest przez samego oskarżonego iż prowadzi on kebab ,ma pseudonim (...) i posiadał samochód marki R. na belgijskich numerach rejestracyjnych . Oskarżony P. C. (1) podał, iż właśnie tym samochodem oskarżonego dwa razy jeżdżono po zagęszczarki, zostały one sprzedane dla (...). Wiedział on skąd będą pochodzić te maszyny i żeby było taniej dał samochód, aby przywieźć te urządzenia bo miały one być dla niego ponadto, dał też pieniądze na kaucje. Oskarżony A. J. przyznał iż dwukrotnie pożyczał samochód P. C. (1) celem przywiezienia mebli co jest niewiarygodne w konfrontacji z treścią jego pozostałych wyjaśnień z których wynika iż miałby on pożyczyć samochód C. do tego celu pomimo iż jak sam twierdził znał go tylko z widzenia (k.144) .Pokrzywdzony B. K. potwierdził iż zagęszczarki były dwukrotnie brane z wykorzystaniem samochodu marki R. na belgijskich numerach rejestracyjnych . Oskarżony W. B. także potwierdził iż z P. C. (1) dwukrotnie jeździł do tej samej firmy (...) po zagęszczarkę, tego typu samochodem, drugi raz po większą. Istotnie druga wypożyczona maszyna była większa i droższa.

P. C. (1) dodał iż jedna z maszyn stała później u (...) (A. K.) na wiosce bo ten coś miał przemalować.

Świadek T. K. w toku śledztwa wskazał iż istotnie jeden z kolegów syna przywiózł na jego posesję maszynę budowlaną zagęszczarkę lub też coś takiego a po pewnym czasie ten sam mężczyzna ją zabrał (k. 382). Aczkolwiek na rozprawie

świadek nie potwierdził tych zeznań to wskazane przez niego okoliczności mające to uzasadniać są całkowicie nieprzekonywujące w aspekcie znanych sądowi warunków przesłuchania świadków.

Oskarżony A. J. sam przyznał iż nie jest skłócony z P. C. (1) a tym samym brak jest podstaw do twierdzenia iż wyjaśnienia tego oskarżonego są formą „zemsty” na A. J. .

Ten materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje iż wyjaśnienia P. C. (1) co do roli oskarżonego A. J. znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. W tym to właśnie aspekcie należy więc oceniać zeznania świadków D. D. (2) i J. W. w zakresie faktycznej motywacji działania oskarżonego P. C. (1) i wiarygodności składanych przez niego wyjaśnień. Aczkolwiek w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia znalazło się niefortunne sformułowanie o wyjaśnieniach składanych przez oskarżonego na rozprawie w sytuacji gdy odmówił on wówczas ich składania , to ta okoliczność nie zmienia faktu iż na rozprawie potwierdził on w całości swoje wcześniejsze wyjaśnienia składane w toku śledztwa.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut dotyczący obrazy art. 413§2 pkt.1 k.p.k. W opisie czynów przypisanych oskarżonym z art. 286§1 k.k. znajduje się jednoznaczne wskazanie: czasu, miejsca działania , iż sposobem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem było wprowadzenie pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru realizacji obowiązków wynikających z zawartej umowy a dotyczących konieczności terminowego zwrotu maszyn . Wprowadzenie w błąd – obietnica zapłaty i terminowego zwrotu maszyny skutkowały nieprawidłowym odzwierciedleniem rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem co do rzeczywistych zamiarów oskarżonych. W grę wchodzi tu każdy błąd dotyczący istotnych okoliczności zewnętrznych lub wewnętrznych (psychicznych), o ile oczywiście będą one pozostawać w związku z dyspozycją majątkową. Wprowadzenie w błąd nie zawsze musi się wiązać z użyciem szczególnego podstępów lub być przejawem szczególnego sprytu ze strony sprawcy (często rodzaj zabiegów zmierzających do osiągnięcia takiego skutku warunkowany jest charakterem oszustwa oraz czujnością ofiary). Za wprowadzenie w błąd może być uznane każde działanie sprawcy, które może powodować błędną ocenę rzeczywistości przez adresata jego zabiegów i w konsekwencji doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Działania oskarżonego A. K. polegające na uzgodnionym z pozostałymi oskarżonymi udostępnieniu samochodu , wspólnym udziale w wypożyczeniu maszyny, pomimo świadomości iż wypożyczony sprzęt nigdy nie zostanie zwrócony a przypadku A. J. dyspozycje w zakresie celowego użyczenia samochodu dla przywiezienia konkretnego rodzaju maszyny , użyczenie środków pieniężnych na wpłacenie kaucji w celu uwiarygodnienia zawieranej transakcji , były istotnymi elementami czynu popełnionego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami .

W zakresie apelacji obrońcy oskarżonego P. C. (1).

Apelacja powyższa jest bezzasadna a ponadto sformułowana w sposób wewnętrznie sprzeczny. Skarżący przedstawiając zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej kary odwołuje się równocześnie do argumentu nie zastosowania przez Sąd Rejonowy treści art. 60§3 k.k. . Dziwi tym samym iż skarżący nie zarzucił zaskarżonemu wyrokowi wprost obrazy prawa materialnego którego zastosowanie jest obowiązkowe w sytuacji wystąpienia przewidzianych w nim ustawowych okoliczności, które obrońca explicite wskazał w treści swojego zarzutu. Jeśli natomiast okoliczności tych Sąd nie przyjął, ale w ocenie obrońcy, w świetle istniejącego materiału dowodowego, powinien to uczynić, to podstawę zarzutu powinien stanowić błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia. Konstrukcja sformułowanego zarzutu dotyczącego wyłącznie kary, którą apelująca uznaje za rażąco niewspółmiernie surową, zdaje się sugerować, że w środku odwoławczym nie są podważane żadne okoliczności faktyczne przyjęte przez Sąd, jak też nie są kwestionowane - jako naruszone – jakiegokolwiek przepisy prawa zastosowanych w procesie wyrokowania. Na tym w zasadzie można by było skupić rozważania w przedmiocie tak skonstruowanej apelacji, ograniczając je jedynie do oceny przyjętych rozstrzygnięć penalnych, ale wydaje się, że dla oskarżonego , który prawnikiem nie jest, zasadne będzie przynajmniej kilkudzaniowe wyjaśnienie, dlaczego nie spełnia on warunków do zastosowania wobec niego instytucji tzw. „małego świadka koronnego” .

W zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary to jest on oczywiście całkowicie niezasadny. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy, – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. (zob. wyrok SN z 11 kwietnia, 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985 Nr 7 – 8 poz. 60). Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować” (zob. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 1995 r. Nr 6 poz. 18).

Zważyć należy, iż kara wymierzana za przestępstwo musi stanowić słuszną odpłatę za wyrządzoną krzywdę i zarazem musi być karą sprawiedliwą. Stąd też wymierzając oskarżonemu karę trzeba określić jej rodzaj i surowość w taki sposób, aby nie przekraczała ona stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu i jednocześnie, aby uwzględniała pozostałe zasady wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k., w tym spełniła przypisane jej funkcje: wychowawczą, szczególnie - prewencyjną i funkcję społecznego oddziaływania.

W odniesieniu po powyższego wskazać należy, iż liczba przestępstw popełnionych przez oskarżonego, sposób jego działania (wykorzystywanie osób mających problem z alkoholem), bliski związek czasowy, wskazuje o wysokim nasileniu złej woli u oskarżonego i premedytacji w działaniu. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany sędownie, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu (oszustwa – k. 1361) . To właśnie on był osobą inicjującą przestępcze działanie . Doprowadził on do powstania wymiernej szkody u wielu osób pokrzywdzonych, w żaden sposób nie próbując naprawić powstałych strat finansowych. Zachowaniu jego nie towarzyszyła jakkolwiek refleksja nad skutkiem własnego postępowania w wręcz odwrotnie – precyzja w działaniu: uprzednie wypożyczanie samochodów niezbędnych do transportu, wybór różnych wypożyczalni, posługiwanie się innymi osobami tak aby nie zostać samemu zidentyfikowanym.

Deklaracje oskarżonego, że żałuje tego co zrobił, są w ocenie Sądu Okręgowego jedynie pozorne i ukierunkowane na uzyskanie jak najkorzystniejszego rozstrzygnięcia. Jakkolwiek niższa kara wymierzona dla oskarżonego byłaby zaprzeczeniem stopnia winy oskarżonego, jego przestępczej motywacji i lekceważenia wszystkich społecznie akceptowanych norm postępowania.

W odniesieniu do kwestii art. 60§3 k.k. to wskazać należy iż w ocenie Sądu Okręgowego brak jest postaw do jego zastosowania wobec oskarżonego.

W pierwszej kolejności wskazać należy iż oskarżony w sytuacjach gdy w wyjaśnieniach przedstawiał swoją rolę w popełnianiu przestępstw, to aczkolwiek dużej mierze okazały się one zbieżne z innymi dowodami, to czynił to niezbyt stanowczo i nieco enigmatycznie, z wyraźną tendencją do umniejszania swojej roli (k. 401-402).

Poprzez „ okoliczności istotne” w rozumieniu art. 60§3 k.k. rozumie się nie tylko ustawowe znamiona przestępstwa i osoby, które brały w nim udział ale także sposób działania i rolę jaką odegrał sam oskarżony w popełnianiu przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, iż dla ocen czynionych w płaszczyźnie art. 60§3 k.k. istotne znaczenie ma nie tylko przedstawienie informacji na temat zakresu aktywności przestępczej współników ale też szczerze i pełne ujawnienie swej roli (vide postanowienia SN z 17 czerwca 2015r V KK 60/15) . W tym aspekcie wskazać należy iż oskarżony pominął tak istotne elementy jak charakter wcześniejszych wzajemnych relacji z oskarżonym W. B.. Nie bez znaczenia jest również to, iż właśnie temu oskarżonemu przypisywał on inicjującą rolę w popełnianiu przestępstw jak też ewidentnie unikał jednoznacznego wskazania zamiaru swojego działania.

Przewidziana w art. 60§3 k.k. obligatoryjna premia w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary nie przysługuje już sprawcy który dane informacje przekazuje w sytuacji gdy ma świadomość iż organy powołane do ścigania takowe informacje już posiadają lub przypuszcza iż mogą je posiadać (vide postanowienie SN z 20.02.2003r II KK 113/02) . W niniejszej sprawie istotne informacje dotyczące popełnianych przestępstw i potencjalnych sprawców

zostały uzyskane już od samych pokrzywdzonych którzy wskazywali (w oparciu o treść zawieranych umów , kserokopie dowodów osobistych) jakie konkretnie osoby zawierały umowy wypożyczenia maszyn , lawet , które następnie nie były zwracane . Pokrzywdzeni przedstawiali też nagrania monitoringu jak też poczynione we własnym zakresie ustalenia co do osób sprawców poszczególnych przestępstw, informacje o ich wzajemnych powiązaniach, faktycznej roli poszczególnych z nich. Organy ścigania miały istotne informacje w tym zakresie jeszcze przez zatrzymaniem oskarżonego w tym dane dotyczące także jego roli w całym procederze.

Nie można również pominąć tego, iż oskarżony P. C. (1) w charakterze podejrzanego został po raz pierwszy przesłuchany w dniu 27 lutego 2014, natomiast dzień wcześniej po raz pierwszy został przesłuchany W. B., który wskazał na przestępczą rolę oskarżonego P. C. (1). W dacie przesłuchania tego ostatniego organy ścigania miał już istotną wiedzę o szczegółach popełnianych przestępstw. Oczywiście Sąd Okręgowy jest świadom iż nie jest istotna sama data złożenia określonych wyjaśnień lecz przekonanie oskarżonego (podejrzanego) iż wskazywane przez niego informacje nie są znane organowi ścigania. Tym czasem z zapisu korespondencji smsów wynika iż oskarżony miał świadomość iż już wcześniej były podejmowane czynności przez prokuratora z W. B. (w ramach określonej przez niego roli procesowej) i w ten sposób określone informacje policja może posiadać już wcześniej (k.550-556).

W zakresie apelacji prokuratora .

Apelację powyższą należy uznać za zasadną. W pierwszej kolejności wskazać należy iż pomimo tego iż czyny przypisane oskarżonym zostały popełnione przed 1 lipca 2015r to już wówczas w orzecznictwie sądowym powszechnym było stanowisko iż obowiązek naprawienia szkody może być orzeczony solidarnie wobec współsprawców (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2000 r. I KZP 40/00, OSNKW 2001, nr 1–2, poz. 2, wyroki Sądów Apelacyjnych: w B., z dnia 7 kwietnia 2014 r., II AKA 46/14, Lex Nr 1451584; z dnia 29 listopada 2012 r., II AKA 131/12, Lex Nr 1239835; we W., z dnia 9 kwietnia 2014 r., II AKA 73/14, Lex Nr 1459126; z dnia 30 grudnia 2014 r., II AKA 403/14).

Możliwość orzeczenia solidarnej odpowiedzialności sprawców obu przestępstw w stanie prawnym obowiązującym w dniu ich popełnienia eliminuje potrzebę zastosowania art. 4 § 1 k.k. do obowiązku naprawienia szkody (vide wyrok SA w Białymstoku z dnia 29 listopada 2017r II AKA 181/17). Zauważyć też należy ponadto iż nawet w stanie prawnym obowiązującym do 1 lipca 2015r , wcześniejszy penalny charakter art. 46 k.k. nie uzasadniał odciążenia go od prawa cywilnego. O ile zaistniała szkoda, za którą prawo cywilne czyni odpowiedzialną inną osobę – art. 415 k.k. - obowiązek naprawienia szkody istnieje od chwili popełnienia przestępstwa powodującego szkodę i pomiędzy sprawcą i pokrzywdzonym istnieje stosunek zobowiązaniowy, w którym sprawca ma obowiązek naprawienia szkody (vide wyrok SA w Białymstoku z dnia 22 maja 2015r I ACa 82/15).

Zasada odpowiedzialności solidarnej w tych wszystkich wypadkach, gdy kilka osób odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, sformułowana została w art. 441 § 1 k.c. Zgodnie z tą zasadą, każda z osób, która czynem niedozwolonym spowodowała szkodę, zobowiązana jest wobec pokrzywdzonego do spełnienia świadczenia w całości. Przepis art.46§1 k.k. nie zawiera podmiotowych granic orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Dlatego orzeczenie tego środka jest dopuszczalne wobec każdej osoby ponoszącej odpowiedzialność karną niezależnie od rodzaju sprawczej i nie sprawczej formy popełnienia przestępstwa (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 30.12.2014 r.; wyr. SA w Białymstoku z 23.10.2014 r. II AKA 175/14). Podkreślić należy iż Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał iż na podstawie art. 46§1 k.k. odpowiada w całości także paser dokonujący określonych czynności wobec mienia pochodzącego z czynu zabronionego (vide wyrok SN z 6 kwietnia 2011r III KK 339/10) a także (M. Dąbrowska - Kardas i P. Kardas (w:) A. Zoll (red.) Kodeks Karny. Części szczególne. Tom III. Warszawa 2008, s.426). Identyczne stanowisko jest zawarte również w Komentarzu do Kodeksu Karnego. Część szczególna, Tom II pod red. A. W., W. 2004, s.959.

To stanowisko dostrzega interes pokrzywdzonego, który ma prawo do pełnej, szybkiej i bez potrzeby ponownej, choćby pośredniej wiktyimizacji pokrzywdzonego, odплаты ze strony sprawcy wyrządzonej szkody. Im szybciej i skuteczniej pokrzywdzony będzie miał zrekompensowaną wyrządzoną mu szkodę tym poczucie sprawiedliwości będzie większe i głębsze. W takich sytuacjach interes pokrzywdzonego winien wyprzedzać dbałość o potrzeby

sprawcy. To pokrzywdzonemu należy powetować wyrządzoną przez oskarżonego krzywdę i chronić jego interesy, nie zaś rozważać czy i w jaki sposób orzeczenie godzi w oskarżonego, który doprowadzając do szkody w mieniu pokrzywdzonego nie myślał o nikim innym, a tylko o swoim własnym interesie. Jeśli zdecydował się na popełnienie przestępstwa i wyrządzenie nim szkody pokrzywdzonemu winien jak najszybciej przywrócić stan uprzedni kompensując szkodę, którą wyrządził. Należy zatem stworzyć pokrzywdzonemu możliwość osiągnięcia celu w postaci uzyskania rekompensaty za spowodowaną przez wielu sprawców szkodę obciążając ich solidarną odpowiedzialnością odszkodowawczą w tym zakresie. Spójność systemowa ochrony praw pokrzywdzonych (poszkodowanych) w takiej sytuacji będzie zachowana, jeśli reguła wyrażona w art. 441 § 1 k.c. w zw. z art. 369 k.c., że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna będzie miała zastosowanie także w toku postępowania karnego.

Zasadą powinno być naprawienie szkody przez sprawcę (sprawców) w pełnej wysokości. Obowiązek naprawienia szkody w części może być orzeczony tylko wówczas, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie szkody w pełnej wysokości lub gdy konieczność obniżenia odszkodowania wynika z zachowania pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie skoro wysokość powstałej szkody jest jednoznacznie ustalona, określone zostały okoliczności popełnienia przestępstwa i ustalono osoby sprawców, nie doszło do wcześniejszej rekompensaty powstałej szkody, pokrzywdzony nie przyczynił się do jej powstania – to istniały wszelkie przesłanki do orzeczenia solidarnego obowiązku naprawienia szkody w całości, – co w ocenie Sądu zabezpieczy interes pokrzywdzonych i zrekompensuje im w ten sposób całą szkodę. Kierując się powyższymi okolicznościami orzeczono jak w pkt. I punkt. e niniejszego wyroku .

Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 455 k.p.k. poprawił z urzędu kwalifikację prawną w zakresie podstaw wymierzonej kary łącznej .

Z tych też względów na mocy art. 437§1 k.k. , art. 455 k.p.k. orzeczono jak w sentencji wyroku .

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzeczono na mocy§17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

O opłacie i pozostałych kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 k.p.k. art. 2 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art. 624§1 k.p.k. z uwzględnieniem sytuacji majątkowej oskarżonych i zasad słuszności.